HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

סד"ל כשלמא מעיקרא. בעינן תמימין משום דלא ידענא אי מיקבע לשם אי מי מיקבע לשם כו'. ג) ל"ל והא אין הגורל קובע כו' אמר רב יוסף הא מני מתן המלרי היא דלא בעי הגרלה דתניא מתן המלרי אומר אפי' דמו של שעיר הנעשה כפיים נכוס ומת כלומר שכבר נשחט ומת שעיר המשתלח מביא חבירו מביא שעיר אחר מן השוק ומזווג לו ומעמידו אצל הדם להראות שחבירו הוא ואחר כך משלחו אצלמא לא בעי הגרלה וליכא למפרך הא דפרכינן הלכך איטעריך קרא: וקפריך **אימור דשמעת ליה נתן דליה ליה דחויין.** דלא יביא שעיר אחר מריש ויגריל ושחוט האחד לשם והאחר לעזאזל והראשון שכבר נשחט ידחה ושפך דמו לאיבוד דלית ליה הגרלה מי שמעת ליה דלמא לעולם יביא שעיר מן השוק ויגריל ואותו שיפול עליו הגורל לעזאזל [ז] יעמד עם דם שכבוש ושלחנו והדם שכבוש מזה ממנו כמשפטו ואותו שנפל עליו הגורל לשם יעשה עד שיסתאב. הא מני דמגריע קרא לרבות שעיר דלא ליהוי בעל מום רבי שמעון הוא דלית ליה הגרלה והכי הוי מסקנא ותו לא פריך מידי. [ח] והגירסא אימור דשמעת ליה לרבי שמעון כו' שבשתא היא דהא במסכת יומא (דף סג:) תניין לה לכולה סוגיא ולא פרכינן סתם מידי בפרק שני שעירי: [ט] **רבא אמר כגון שהומם בו.** כלפרישית (לעיל ד) [ט] (והא דגרסינן הכא) (א) [י] דכרעיה דראשון הוא ותירוצא דמתרץ כגון שהיה לו [מולה] בתוך ביתו כו' ל"ג ליה ושבשתא הוא דלא ליירי הכא במחוסר זמן כלל אבל במסכת יומא (שם) תניין לה בהיא סוגיא [יא][רומיין] דמחוסר זמן היא והא ליכא למימר אם אינו עניין לבעל מום תנהו עניין למחוסר זמן דהא נפקא לן מחוסר זמן בשעיר המשתלח מלב' דחיך קרא ומיום השמיני והלאה וגו' [ויקרא כב:] מהכא נפקא במסכת יומא [סג:]: [יב] בני נח נצטוו מלהקריב מחוסרי אבריים כדאמרי' בפרק קמא דע"ז (דף ה:) אבל על מום אחר לא נצטוו במזבח דילהו. ואי לא כתיב לא תקריבו [יג] מאת בן נכר את כל אלה דמשמע בעל מום לא יקבלו מן העובד כוכבים להקרייב הוה אמינא ליקרב אלא שלא יהו מחוסרי אבריים קמ"ל: [יד] (**לא שנא**) **בגמה דלהון.** בגמת יחיד שעשה העובד כוכבים לשמים [טו][טז] וקמ"ל מכל אלה דלא מקבלינן כלומר להכי לא מקבלינן דהא כתיב בההוא קרא מכל אלה דמשמע [יז] לא תקבל בעל מום ה"נ לדילהו במזבח המיוחד [יח]: **מקקיף לה ר"ש בן נקיש.** לעיל [ו:] קא מהדר [יא] [יב] דעובר בה' שמות שמא לא שנינו דילקה משום לא תקריבו אלא בתם ונעשה בעל מום משום דלאיכא למימר הואיל ומעיקרא תם הוה סבר אע"פ שנפל בו מום אקדישנו ואקריבנו וכיון [טז] דלהקרבה מצינו [למימר] לאסוקי מלדעתיה דאקדישה לקי אבל בעל מום מעיקרא ממעי אמו דיקלא בעלמא הוא [יז] דלאיכא למימר דלא אסיק אדעתיה [דחזי] לאקרוביה אלא לדמי אקדישה [יח] ולא לקי: **שרוע.** [יט] שנשתברה אחד מאבריו: **קלוט.** שפרסותיו קלוטים: **לחוניו בפרשה.** ועלייהו כתיב לא תקריבו [יד] ודרשינן [ו:] לא תקדישו: **שמא לא שנינו.** שיהא חייב משום הקדשה אלא בתמורה לפי שהתמורה חלה על בעל מום קבוע וקדוש קדושה גמורה שאינה יוצאה לחולין ליגזז וליעבד אפילו על ידי פדיון אלא כשאר קדשים שקדש הקדשן את מומן [כ] וכך משנה לקמן בפרק שני (מז:) כדכתיב [ויקרא כז] טוב בטוב או רע בטוב ואם המר ימיר וגו' [כא] והואיל וקדושה גמורה היא לוקה עליה אם המיר והביא בעלת מום [כב] שיקדיש ותפסה בתמורת בהמת קודש תמימה אבל הקדש בעל מום מעיקרא לא אמינא דליקי דדיקלא בעלמא הוא אלא אם כן הקריבו: **נמנו וגמרו.** משמע שדקדקו ולא מצאו יותר. ואם איתא דעל ידי תמורה משתעי: **שיש הויין דהא איכא אלא.** דלא ימיר: **אלא מאי בבעל מום מעיקרו.** ועל ידי הקדש אמאי לקי הא לא חיילא עליה קדושת מזבח כלל דדיקלא בעלמא הוא ולא לדמי: **ליכא במינו.** הכאלו למזבח: **בעל מום איכא במינו.** דאי למזבח וכיון דאיכא במינו דאי אינו יוצא לחולין ליגזז וליעבד מה שאין מידי דלא חזי: **אפי' אקדשיה לדמי נסכים.** דהשתא ליכא בזיון כל כך שאין במינו דאי אינו לנסכים ועוד [כג] דהא לדמי אקדשיה אפי' הכי לקי: נדבה

ומיד בן נכר **לא תקריבו את אלה.** ואי"ת למה לי אם אינם לרבות בני נח שנודרין נדרים ונדבות כיסרמל (חולין דף יג:) תיפוק ליה מהאי קרא דמדקאמר לא תקריבו את אלה משמע אלה אי אתה מקריב אבל אתה מקריב תמימים אבל איפכא ליכא למיבעיא מיד בן נכר למה לי תיפוק ליה מהאי אם אינם לרבות דהכא לא שנא במזבח דידהו ולא שנא במזבח דידן (לא אמרינן) אלא אם אינם למה לי [ו] ותירץ רבינו שמשון בר אברהם דאיצטריך להך פלוגתא דרבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא [ז] בפרק ולאו מנחות (מנחות עב:) מה תלמוד לומר לעולה פרט לנזירות [ח] רבי עקיבא אומר עולה אין לי אלא עולה ולא שאר קרבנות: **אלא** בתם ונעשה בעל מום. דאיכא למימר הואיל מעיקרא תם הוה סבר אע"פ שנפל בו מום אקדישנו ואקריבנו וכיון [ט][יא]דלהקרבה מצינו [למימר] דאסוקי אדעתא דאקדשיה מעיקרא ממעי אמו דיקלא בעלמא הוא אין ה"נ אלא קבלת הדם מנא ליה נפקא ליה מהא [2] ומיד בן נכר לא תקריבו זו היא קבלת הדם [ז] שאמר רבי יוסי ברבי יהודה ולתנא קמא האי לא תקריבו למה לי מיבעי ליה לאתויי ס"ד אמינא הואיל ולא נצטוו בני נח אלא על מחוסר אברים לא שנא במזבח דידהו ולא שנא במזבח דידן [א]קמ"ל: ל"א רבי יוסי ברבי יהודה אומר אף על קבלת הדם מאי טעמא דכתיב ומעוך וכתות וגו' לא תקריבו זו [ב]קבלת הדם וזריקה נפקא ליה מעל המזבח ולרבנן נמי תיפוק להו זריקה מן על המזבח הכי נמי ואלא לא תקריבו דמעוך למאי אתא [ג] מפקינן לבמת יחיד ולרבי יוסי ברבי יהודה האי מיבעי ליה לבמת יחיד אין הכי נמי אלא תקריבו דקבלה מנא ליה מיד בן נכר לא תקריבו זו קבלת הדם ורבנן אצטריך ס"ד אמינא הואיל ובני נח אין מצווין אלא על מחוסר אבר בבמה דלהון [ד] דלמא אנן נמי נקביל מינהון קא משמע לן מכל אלה דלא מקבלינן מתקיף לה ר"ל שמא לא שנינו אלא בתם שנעשה בעל מום [ה] ועובר דאי בעל מום מעיקרא דיקלא בעלמא הוא אמר ליה רבי חייא בר יוסף [3] שרוע וקלוט כתיב בפרשה והני בעלי מומין מעיקרא נינהו אמר ליה שמא לא שנינו אלא בתמורה [ו] דתנן [2] חומר בתמורה [ז] מבזבח שכן קדושה חלה עליה על בעל מום קבוע אמר ליה רבי יוחנן לא שמיע לך הא דאמר ר' ינאי בחבורה נמנו וגמרו המקדיש בעל מום לגבי מזבח עובר משום חמשה שמות ואי בתמורה נמי ששה הוויין דאיכא נמי לאו דתמורה אלא מאי בבעל מום מעיקרו אמאי [ח] לקי דיקלא בעלמא הוא אמר ליה דיקלא לאו זילא מילתא מין עצים הוא בעל מום מעיקרא זילא מילתא כיון דשביק תמים ואקדיש בעלי מומין מיחייב: לישנא אחרינא א"ל אפילו הכי בזיא מילתא דדקל ליכא במינו לא לקי לאפוקי בעל מום כיון דאיכא במינו לקי: אמר רבא השתא דאמור טעמא דבעל מום דלקי משום דבזיא [ט] מילתייהו [2]אפילו למקדיש ליה לדמי נסכים נמי לקי [י] תניא כוותיה דרבא נדבה

[א] ס"ד אמינא בשלמא מעיקרא לא ידענא אי האי מיקבע לשם אבל הכא כיון דאינבר שם לא לקי קמ"ל: אמר מר משום רבי יוסי ברבי יהודה [ב] אף קבלת הדם מאי טעמא דרבי יוסי ברבי יהודה אמר קרא [1] ומעוך וכתות ונתוק וכרות וגו' [ג] זו קבלת הדם שאמר רבי יוסי בר' יהודה ולתנא קמא האי לא תקריבו למה לי מיבעי ליה לזריקת דמים והא נפקא ליה מעל המזבח אורחיה דקרא דמשתעי הכי ורבי יוסי בר' יהודה נמי אורחיה דקרא הוא אין ה"נ אלא קבלת הדם מנא ליה נפקא ליה מהא [2] ומיד בן נכר לא תקריבו זו היא קבלת הדם [ד] שאמר רבי יוסי ברבי יהודה ולתנא קמא האי לא תקריבו למה לי מיבעי ליה לאתויי ס"ד אמינא הואיל ולא נצטוו בני נח אלא על מחוסר אברים לא שנא במזבח דידהו ולא שנא במזבח דידן [א]קמ"ל: ל"א רבי יוסי ברבי יהודה אומר אף על קבלת הדם מאי טעמא דכתיב ומעוך וכתות וגו' לא תקריבו זו [ב]קבלת הדם וזריקה נפקא ליה מעל המזבח ולרבנן נמי תיפוק להו זריקה מן על המזבח הכי נמי ואלא לא תקריבו דמעוך למאי אתא [ג] מפקינן לבמת יחיד ולרבי יוסי ברבי יהודה האי מיבעי ליה לבמת יחיד אין הכי נמי אלא תקריבו דקבלה מנא ליה מיד בן נכר לא תקריבו זו קבלת הדם ורבנן אצטריך ס"ד אמינא הואיל ובני נח אין מצווין אלא על מחוסר אבר בבמה דלהון [ד] דלמא אנן נמי נקביל מינהון קא משמע לן מכל אלה דלא מקבלינן מתקיף לה ר"ל שמא לא שנינו אלא בתם שנעשה בעל מום [ה] ועובר דאי בעל מום מעיקרא דיקלא בעלמא הוא אמר ליה רבי חייא בר יוסף [3] שרוע וקלוט כתיב בפרשה והני בעלי מומין מעיקרא נינהו אמר ליה שמא לא שנינו אלא בתמורה [ו] דתנן [2] חומר בתמורה [ז] מבזבח שכן קדושה חלה עליה על בעל מום קבוע אמר ליה רבי יוחנן לא שמיע לך הא דאמר ר' ינאי בחבורה נמנו וגמרו המקדיש בעל מום לגבי מזבח עובר משום חמשה שמות ואי בתמורה נמי ששה הוויין דאיכא נמי לאו דתמורה אלא מאי בבעל מום מעיקרו אמאי [ח] לקי דיקלא בעלמא הוא אמר ליה דיקלא לאו זילא מילתא מין עצים הוא בעל מום מעיקרא זילא מילתא כיון דשביק תמים ואקדיש בעלי מומין מיחייב: לישנא אחרינא א"ל אפילו הכי בזיא מילתא דדקל ליכא במינו לא לקי לאפוקי בעל מום כיון דאיכא במינו לקי: אמר רבא השתא דאמור טעמא דבעל מום דלקי משום דבזיא [ט] מילתייהו [2]אפילו למקדיש ליה לדמי נסכים נמי לקי [י] תניא כוותיה דרבא נדבה

[ג] [לקמן מז:]. [ד] [ע"י תוס' בכורות דף י"ד. ד"ה כל. ש"מ], [ה] [מכאן מחוכר לעמ' ו:]. [ו] [ו: ד"ה כגון], [ז] [מכאן מחוכר לקמן:]. [ח] [ל"ל שנשתרבבה ועי' בכורות מ.]. [ט] [עיין תוס' חולין יג: ד"ה אבל מא"ה ותוס' ומגמות עג: ד"ה אים], [י] [ע' תו' בכורות י"ד ע"א ד"ה כל הקדשים. (ש"מ)].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כגון וכו' **והא** דגרסי' **הכא** כרעיה כ"ג כך היה הגירסא לפני רש"י: **(ב)** ד"ה בגמה וכו' המיוחד **להם** הס"ד: **(ג)** ד"ה מתקיף וכו' מהדר דקתני עובר וכו' וכיון דמצינו לאסוקי אדעתיה דלהקרבה אקדישיה לקי: **(ד)** ד"ה כתוכין וכו' לא תקרינו בריי"ו דדרשינן:

מוסף רש"י

על בעל מום קבוע. שאם המיר בעלת מום בממימה של הקדש אלה בעלת מום בממימה אל הקדש אלה עליה לא קדושה חמורה כל כך שאם יפדה לא תצא לחולין (לקמן מז:).

שיטה מקובצת

מעל המובה. עי' בהשמטות בסוף המסכת: **ומיד בן נכר לא תקריבו.** והנה אמר לא תקריבו לה' תחילה ואם זה למה שינה הכתוב בלבד ואין זה ענין מכוון בעצמו לא היה לו לשנות ולכפול הדברים כל כך. הרב המעילי ד"ל: **מתקיף לה ר"ל.** עי' בהשמטות בסוף המסכת: **בחבורה נמנו וגמרו.** [נ"ב בחבורה בהסכמת כלל החכמים. הרב המעילי]. גליון הא דלא מייתי מברייתא דינמנו וגמרו טפי הוי דוקא כדאמר בפ"ק דשבת אחמר נזדקה מפי החבורה. וכן משמע מפירש"י ד"ל: **משום דבויא.** עי' בהשמטות בסוף המסכת: **תוס' ד"ה ומיד בן נכר וכו' איש איש למה לי.** גליון וי"ל דאי מהכא הו"א דוקא דיעבד קמ"ל איש איש אף לכתחילה. ועי' תוס' מנחות (דף עג ע"ב ד"ה איש) [וכנ"י אחר וכן תירץ הרב המעילי וז"ל דהוצרך לומר איש איש כי נמשך לדעת ר"ע דאמר פ' אלו מנחות (שם) דלא נלמוד מאיש איש רק עולות, ומזה נלמוד שרשאין להביא מנחות ועופות ע"כ:]

רבינו גרשום

אמר מר ר' יוסי ברי' יהודה אמר אף על קבלת הדם כו' אורחיה דקרא דמשתעי הכי. ע"ג המזבח ולאו לדרשא אתי אלא דלא תקריבו אתא: **ור' יוסי בר' יהודה נמי אורחיה דקרא הוא.** ולאו לדרשא אתי והאי לא תקריבו מיבעי לזריקת דמים: **ואלא קבלת הדם מנא ליה נפקא ליה מהא ומיד בן נכר לא תקריבו. לא נצטוו בני נח אלא על מחוסרי אבריים.** בהמה שחיין ראשי אברין שלה: **סד"א.** במזבח דידן לישתרי לאיתויי קרבן דידהו בעל מום דלאו מחוסר אבר: **קמ"ל.** מיד בן נכר לא תקריבו כו' מום בו [מכל] מום קבוע: **מפקה ליה** לבמת יחיד דאסור להקריב בה בעל מום: **אגן נמי נקבל מנהון.** לאקרובי קרבנהון בבמה דילן בעל מום קבוע דלאו מחוסר אבר: **קמ"ל מכל אלה כי אגן.** מה אגן דומיא דמעוך וכתות דלאו מחוסר אבר אלא מום קבוע לא מקרבינן אף מנייהו לא נקבל: **מתקיף לה ריש לקיש שמא לא שנינו כו'.** אברייתא קאי דקתני מיכן אמרו המקדיש בעלי מומין למזבח עובר משום ה' לאוין וקאמר שמא לא שנינו דלקי אלא בההוא דהוה תם מעיקרא ונעשה בעל מום ולא בכל בעל מום דהיא בעל מום מעיקרא ההוהא אמאי לקי דיקלא בעלמא הוא ליהוי כאילו הקדיש דיקלא בעלמא דלאו הוה חזי ליה מעולם למזבח ואמאי קתני בעל מום סתמא דמשמע נמי בעל מום מעיקרא: **א"ל ר' חייא בר יוסף.** משום הכי קתני סתמא **שרוע** וקלוט **כתובים בפרשה** דבעלי מומין והני בעלי מומין מעיקרא נינהו. כדאמרן בפרק על אלו מומין (בכורות מ.). שרוע שנשתרבבה ירכו קלוט שרגליו קלוטות כשל חמור ושל סוס: **שמא לא שנינו דלקי אלא בתמורה.** המימר בבעל מום: **דתנן חומר בתמורה שהתמורה קדושה חלה עליה בבעל מום קבוע.** דכתיב לא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב היינו בעל מום וכתיב ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש וכיון דקדושה חלה עליה על בעל מום קבוע אינו יוצא לחולין ליגזז וליעבד מה שאין כן בשאר קדשים ששאר קדשים שקדם מום קבוע להקדישן יוצאין לחולין ליגזז וליעבד ושמא במקדישן בעל מום בתמורה קתני ברייתא: **אפילו הכי ביא מ"תא.** דמקדיש בעל מום מעיקרו מאוס טפי ממקדיש דקל דמקדיש דקל לא הוי ביזוי דדקל ליכא במינו מובחר ממנו אבל בעל מום מעיקרא כיון דאיכא במינו ראוי ומקדיש בעל מום לקי אפי' מקדיש ליה לדמי נסכים שיביאו בדמיו נסכים לקי. [**ואלא אותו לם"ל**]. כיון דקא דרשת הכי נדבה ולנדר ביחד ואלא אותו למאי אתיא לכדתניא כו':

עין משפט נר מצוה

נט א מיי' פ"ח מהל' איסורי מזבח הל"ו:

ס ב מיי' פ"ח מהל' תמורה הל"ד:

סא ג מיי' פ"ח מהל' איסורי מזבח הל"ב:

תורה אור השלם

1. וּמְעוּךְ וְכָתוּת וְנָתוּק וְכָרוּת לֹא תַקְרִיבוּ לַיְיָ וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: ויקרא כב כד
2. וּמִיַּד בֶּן נֵכָר לֹא תַקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל אֵלֶּה כִּי מָשְׁחָתָם בָּהֶם מוּם בָּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם: ויקרא כב כה
3. רָשׁוּר וְחָשׁוּךְ שְׁרוּעַ וְקָלוּט גְּדָעָה תַעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנֶדֶר לֹא יֵרָצֶה: ויקרא כב כג

שינויי נוסחאות

[א] כ"א בקצת ס"א אלא א' רבא כגון שהומם וחלנו על אחר בהיהוא אחר הגרלה לא צריך דבא מכח ראשון קאתי ומאשון הא מגריל מהו דתימא האי אחר לאו בן זוגו של שם הוא ולא יפקול בו מום קמ"ל: ומתיבא בגמרא עד מיבא אמר מר נמתקן (ש"מ) **[ב]** יהודה אמרו לף (ש"מ) **[ג]** וגו' לא תקריבו זו קבלת הדם. חיריקה נפקא ליה מעל המזבח. וא"ק הא' לא כו' [שאמר ר' יוסי בר' יהודה בר' יוסי בר' יהודה] (ש"מ) **[ד]** הדם וא"ק הא' לא כו' והשאר נמתקן (ש"מ) **[ה]** זו היא קבלת הדם כו' מעל המזבח דתל"ק האי לא תקריבו לבמה לי מיבעיא ליה לדריקת דמים ומיפוק ליה זריקה מעל המזבח אין הכי נמי (ש"מ) **[ו]** אחת מיבעי ליה לבמת יחיד כו' יהודה הא מבעי ליה כו' אלא תקריבו כו' מנא ליה נפקא ליה מיד בן נכר. קבלת הדם ות"ק האי לא תקריבו למה לי איטעריך (ש"מ) **[ז]** דילהון אימא אלן נמי נקביל מינהון דמ"ל דלא מכל אלה כי אלן מתקיף כו' (ש"מ) **[ח]** מיבעא ומעוכר כמ"ל נמתקן (ומכ"י אחר בכל הס"י לא מצאתי מילת מעוכר וכן נראה קצת מפרפרי אבל הגליון גרס לה) (ש"מ) **[ט]** גי' ל"ק הוא דעובר **[י]** בתמורה מבקדשים שכן קדושה חלה על בעל מום קבוע ואין יוצאה לחולין ליגזז ולעיבד (ש"מ) **[יא]** מילתא אפילו מקדישי ליה (ש"מ) **[יב]** לקי. ס"ל ומעיקר הא דרבא תנאי היא דמ"ר נדבה עשה. על מיומת תניא כוותיה לרבא נרשם קו (ש"מ) **[יג]** יעמיד אצל דם כבוש (ש"מ) **[יד]** מידי והא דגרסי' אימור. מיומת והגירסא נמתקן (ש"מ) **[טו]** שעירי דגרסי' רבא [ובכ"י אחר בס' שני שעירי גרסי' רבא אחר כגון שהומם וכו' בדפרישית לעיל והא דגרסי' הכא קא כרעיה דראשון הוא כ"ל] (ש"מ) **[טז]** ל"ק מ"ז, **[יז]** הא כרעיה דראשון אות ד' נמתקן (ש"מ) **[יח]** ל"ל דאיירי במחוסר זמן והא (צ"ק) **[יט]** מקריבו מיד בן (ש"מ) **[כ]** ל"ל בגמה מיומת לא שנא נמתקן (ש"מ) **[כא]** לשמים ס"ד ומה"ד קמ"ל מכל (צ"ק) **[כב]** מקמ"ל דלא מקבלין מכל אלה, כ"ה בדפ"י. **[כג]** דמשמע כל בעל מום לא מקבל (נעל מום) ה"ע לדילהו במזבח (ש"מ) **[כד]** מהדר דקתני עובר כה' (ש"מ) **[כה]** וכיון דלהקרייב מכוון מצינו לאסוקיה מי אקדשיה לקי [ו:] **[כו]** דחזי להקרבה **[כז]** ואיכא למימר, כ"ה בדפ"י. **[כח]** מקדשיה וליכא בזיון ולא לקי (ש"מ) **[כט]** שרוע שנשתרבבה ירכו הס"ד (ש"מ) **[ל]** על מיומת והך מצנה לקמן בפ' שני גרסה על כל מיומה קו למעלה לטורות מי לפ"ד לאוי למתקן (ש"מ) **[לא]** ימיר וגו' דהילכך הואיל (ש"מ) **[לב]** מום והתפיסה בתמורות (ש"מ) **[לג]** ועוד דלא קדושה מקדשים מיומת דהא לדמי נמתקן (ש"מ) **[לד]** עקיבא דפ' (ש"מ) **[לה]** גי' ל"ק דברי ר"י הגלילי ור"ט **[לו]** דלהקרבה מכוון דלאסוקי כי אקדישינהו לקי (ש"מ) **[לז]** ל"ל דחזי להקרבה **[לח]** ל"ל ולקי **[לט]** ל"ל ומקה דהכי"ר ר"ם (יעב"ץ) **[מ]** לא תקדישו (ש"מ) **[מא]** וכ"ש מקדים לדמי עולה או לקרבן אחר מיומ, וא"ה נמתקן (ש"מ) **[מב]** לקי אליבא דרבא מיהו אליבא דרבי דאמר בהרצאת גופו לא לקי אלא א"כ הקדיש לגופו (ש"מ)